

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p>PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

LO QUE VÁ DE AVUY Á AHIR.

—Miri que ha deixat la porta oberta.
—Are ray... Miri senyora Paula, desde demá vull penjá 'l porta-monedas al pom.

—Mestre, dias endarrera no hi hauriau anat segur d' aquest modo.
—Donchs miri, are estich que si 'm sortia un lladregot, no més dihent la paraula: «Gil Maestre» 's fondria com un glop de néu.

LO LLOP PASTOR.

No hi ha de segur en tot Barcelona un aprenent de aquells que cada diumenje 's gastan dotze quartets al *Odeon*, qu' esperi la anunciada representació de un drama tremeundo ab més anielat qu' espero jo la de un drama al viu per la qual á horas d' are s' están fent ab gran activitat los deguts preparatius á fi de posarlo en escena ab tot l' aparato qu' exigeix lo seu complicat argument.

Lo teatro representará la sala gran de l' Audiencia. En la taula del fondo sota dosser hi haurá tres jutjes impassibles: á la dreta d' aquests la defensa, á l' esquerra l' acusació fiscal. Sobre una taula alguns objectes, entre ells, segons diuen, un rellotje d' or ab pedreria, robat á un artista al entrar á l' iglesia de Sant Jaume. En lo banch algun acusat que avants tenia fins facultats per agafarme á mi, que soch una persona honrada y que are... ja ho veuen. La taula de la premsa, es á dir, la quinta esencia de la opinió pública, plena á desdir y l' siti del públich plé á vessar.

Ja comprendrán vostés tant sols ab los preparatius si ia obra tindrà interés.

Lò restant han de ferho las preguntas que 's formulin y las respuestas que 's dongan: los testimonis que declarin, las victimas y 'ls auxiliars de algunas suposadas infamias.

Sortirán, segons diuen, personas robadas y lladres que exercian lo seu ofici provehits de l' autorisació competent: arpias que comerciejavan ab carn fresca, protejidas y amparadas pels mateixos qu' en nom de la moral y de la decencia públicas havian de castigarlas ab severitat: timadors, tarugistas, topistas y tota aquesta ratxada d' industrials que s' havian establert á Barcelona y que monopolisavan lo negoci: en una paraula, 's presentarà l' crim nú de pèl á pèl y 'ns explicarem davant d' ell lo perquè d' aquella frasse incomprendible que figurava al final de totas las ressenyas de robos: *Los cacos no han sido habidos*.

Y després de la complicació vindrá 'l desenllás: darrera de la vista la sentència.

¿Será absoluta? ¿Será condemnatoria? Imposible preveurho. La causa avuy está en sumari, los preparatius de l' obra 's verifican á porta tancada y está prohibit mirar per las escaletxas.

Pero ¡qué volen que 'ls digal Quan veig que un dia agafan á un ex-comissari ó jefe de policia; que l' endemà van á agafarne un altre á Zaragoza y fins á Castilla la vella y que á l' un y al altre 'ls desan, com si fossen prendas de gran valor: quan hi ha qui m' assegura que 'ls *peixi-minuti*, 'ls infelissos guardias qu' estavan á las sévas ordres, passen per entremitj de las mallas, com los xanguets, gracias á la seva mateixa insignificancia, y s' escapuleixen y 's fan fonedissos, no puch ménos d' exclamar:—Vaja, al ménos agafarem tiburon, qu' es lo que conyè.

¡Benehida siga mil vegadas la justicia dels homes rectes com lo Sr. Gil Maestre, digne governador de aquesta província, que ab má segura aplica 'l cauteri sobre la llaga corrompuda, pera la qual semblava que no hi havia remey possible!

Ha bastat la voluntat de un home, y uns quants dias de gobiern perquè 'l cor de totas las personas honradas s' obrís á l' esperansa. Ja no 's dirá que 'ls peixos grossos s' escapan. La moralitat necessitava aquest exemple. ¡Y qui sab! Tal vegada, buscant, buscant, trobarém encare tiburons més grossos.

¡Pit y fora y no cansarse Sr. Gil Maestre!

Ja sab vosté que Barcelona no podia explicarse lo que l' hi passava.

Una ciutat treballadora com la nostra ha de ser honrada per precisó. L' home que treballa no roba. Y no obstant, Barcelona resultava ser una de las ciutats d' Espanya que contava major número de criminals.

L' impunitat més complerta 'ls favoreixia, per lo que res té d' estrany que la carrera oferís grans atractius.

Los homes honrats preguntavan:—Pero ¿no hi ha vigilancia aquí? ¿no hi ha policia?

—Si que n' hi ha, responian los més maliciosos: sols que....

Y al arribar á aquest punt, se 'ns acostavan á l' orella y 'ns contavan unas cosas.... unas cosas.... que jo, al véure de un tros lluny á determinadas personas encarregadas de protegirme, pèl que podia ser ja 'm cordava la levita, ó 'm ficava la má á la butxa ahont hi duch lo porta-monedas.

Mal per mal, devegadas me venian ganas de domiciliarme á Marruecos. Al ménos allá, aquesta inteligencia entre 'l gat y la rata contra 'l rebost del propietari de la casa, es una costum establerta y admesa y la cosa no vé tant de nou.

Pero aquí, la veritat, aquí tenia tres parells de be-mols á la clau...

A la clau falsa.

Encare que no vull agravar la situació de ningú y 'm precio de tenir entranyas, declaro una cosa, y es: que si resulta probat tot lo que 's diu, y 's demostra

que á Barcelona hi havia á més de la Higiene de la prostitució, l' Higiene del robo, veurè ab tant gust als criminals camí de presiri, com si tragués la rifa de Madrid.

Jo compadeixo al home qu' exposa 'l número hu per cometre un delict y al que faltat d' instrucció rodola per la pendent del crim, com una pedra dura, privada de voluntat é impulsada pèl fatalisme. Pero que volen que 'ls diga: pèl pastor que se 'm torna llop; per l' autoritat que s' entén ab los criminals; pèl que possehint unas insignias que l' elevan sobre 'ls demés las deshonra fins al extrem d' emplearlas en protegir als dolents contra dels bons, per aquest no puch sentir compassió de cap mena. Crech que totas las penas son pocas per ell.

Perque aquest, á més de un crim, comet un abús de confiansa contra la societat, desarmada, y á més de un abús de confiansa, infundeix per tot arréu la desmoralisació y la desesperació de la justicia, y quan los pobles se desesperan se tornan salvatjes.

En certs cassos l' única lley vigent es un bon revólver de sis articles.

Sr. Gil Mestre, avants d' acabar aquest treball preliminar, mera expressió de l' impaciencia que tinch per veure 'l desenllás de un drama en lo qual hi está interessada Barcelona entera, permétem que l' hi donga de nou l' enhorabona.

Lo millor elogi que puch fer de vosté es repetir la frasse de un vehi meu que déu tenir un bon mitjot, y que fins fá poch tancava la porta ab tres panys, dos baldas, un forrellat, una barra y algun altre enginy per l' istil.

—Sr. Lluch, l' hi he dit aquest dematí, al veure ab gran estranyesa que la tenia oberta de bat á bat: Senyor Lluch, ¿qué no té por de que 'l robin?

¿Saben que m' ha respost?
—¿Y de qué vol que tinga por? Are ray que la policia es á la presó!

P. DEL O.

NOTAS DE MÚSICA.

Ja sabia jo que una vegada 'ls artistas del Liceo s' haguessen aclimatat á la temperatura y á l' humitat de Barcelona, farian bona feyna. A Barcelona succeheix igual que á la Habana. A la capital de Cuba per estarhi lo que se 'n diu bè, s' ha de passar lo vómit: are bè, 'l vómit de Barcelona es la ronquera.

Si haguessen sentit la tercera, quarta y quinta representació de la *Aida*, no l' haurian coneguda. Sembla mentida que l' éxit d' un' obra depengui tant de la finura de garganta d' un artista.

La Singer, més fina que una màquina de cusir de la fabrica del mateix apellido: en Barbaccini sempre tant barba; y en Pandolfini sent com la primera nit el *niño mimado* y aixó qu' es bastant gran. Pero 'ls noys som nosaltres al sentirlo, que 'ns tréu una pila d' anys d' sobre.

En resúmen, lo dia del estreno una *Aida* de pá sucra ab oli: en las representacions tercera, quarta y quinta, una *Aida* de coca ensucrada.

Y are passém al *Faust*.

L' obra mestra de Gounod aquesta vegada descansa sobre tres péus, com los tripodes que per aguantar lo nivell tenen los agrimensors y 'ls inginyers de camins. Los tripodes de aquests funcionaris tenint tres péus, per desigual y escabrosos que siga 'l terreno, se sostenen y serveixen per nivellar ab la més gran exactitut.

Aixís també 'l *Faust* del Liceo: los tres péus que 'l tenian á nivell eran la simpática Vitali, per la qual lo temps no passa, 'l tenor Engel qu' es un francès molt cayo que ja 'ns havia fet sentir lo seu bon gust en lo Teatro Lirich y 'l baix Vidal que fá un Mefistófeles, com si en Gounod l' hagués escrit expressament per ell.

Cap de aquests tres artistas vá mermar poch ni molt las esperansas que teniam. La Vitali es la Margarideta cándida y amorosa al principi, desesperada després, que sab cantar com un rossinyol, fent gala de una varietat de registres sorprendent. Lo tenor Engel té una véu prima y fina; pero que 'n fá tot lo que 'n vol. Jo crech que si un dia l' hi dona la gana fins se 'n farà uns pantalons. En quant al baix Vidal, los aplausos del públich diuen ab més eloqüencia que nosaltres fins á quina altura pot arribar un artista per baix que siga.

La senyora Treves bè; en l' aria de las flors una mica massa federal, es á dir, autónoma. Lo baritono Sr. Lloni canta al pèl, vull dir sense sella y sobre tot sense riendas: lo dia que trobi la manera d' enfrenar la véu no permetentli certas enopegadas y desentonacions, aquell dia podrá cantar lo Valenti sense por de que 'l públich lo mati avants del desafío ab en Faust y 'l Mefistófeles.

Los coros, per supuesto, molt millor de lo que ho feyan avants en aquella casa; pero ni de molt á l' altura dels coros de Madrid. ¡Ay! aquell coro de vells no l' haig de olvidar may més. L' orquesta afinada y á

temps y la batuta del mestre Mancinelli molt discreta. Are, senyors, de aquí un' altre dia que parlarem de l' *Ebrea*.

F.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Tenorio, Tenorio y Tenorio per variar. Tenorio parlat, declamat, cridat y cantat. Ja no més falta un *D. Juan Tenorio* bailari, perque la colecció siga completa.—Y donchs Sr. Moragas, ¿qué espera? ¿No l' hi sembla que un *D. Joan Tenorio* feut piruetas y tercerillas se n' enduria la palma? Al acte primer podria haverhi un pas de borraixos; en lo convent un can-can de monjas y en lo cementiri una farandola de fantasmas. Senyor Moragas l' hi regalo l' idea.

Al *Principal*: á la tarde 's posava *D. Juan Tenorio* y á la nit *Donna Juanita*. ¡Vaya un parell de plagas! En Piquet vá regalarnos la segona part del *Tenorio*. «Nunca segundas partes fueron buenas.» Al *Espanyol* la sarsuela *D. Juan Tenorio*, ahont hi canta un Tenorio de cert tenor. Y á *Romea* en Bonaplata, inductablement se n' ha endut la palma. ¡Alló, es fe! *Tenorio!* Lo mateix Zorrilla vá anar á las taulas á darli l' enhorabona.

.. Dimecres al *Principal* van cantar *Fatinitza*, debutant la tiple Itala Giorgio. ¿Y qué tal? Bè: es la cantant de la companyia que té més véu. ¿Y l' obra? Molt variada de com la feyan en l' *Espanyol*, en alguns punts millorada, en altres no. Pero ¡bah! Ja 'n parlarem la senmana entrant.

.. Al *Liceo* diumenje á la tarde debuta una artista catalana, la Vazquez. Es jove y simpática: ha cantat á Italia ab éxit y desitjo que trobi entre 'ls seus paisans l' acullida favorable que sens dupte 's mereixerá. Jo prometo anarla á sentir.

.. Al *Circo* (encare l' empresa no s' ha recordat de que á Barcelona 's publica l' *ESQUELLA DE LA TORRATXA*) n' han ensopegat una. *La Tempestad* de Ramos Carrion y Chapi per la qual s' ha estrenat una bonica decoració d' en Moragas y l' Urgelles, ha tingut un desempenyo molt acertat y un éxit favorable. La senyora Marti y la senyoreta Hordan, bè. Ja no 'ls dich res del senyor Moragas que 'n sab la prima, ni dels Srs. Lósada, Gonzalez y Bueso qu' si no 'n saben la prima n' saben la segona.

.. *Romea*: Benefici d' en Fontova, lo qual vol dir aplausos y regalos en gran. Dimars estreno de una joiguineta (aixís la titula l' autor) titulada *Pólvora en salva* de Eduart Aulés. L' argument es senzill: un jove vergonyós que vol demanar una cosa á dos senyoras (neboda y tia): las ilusions de la tia y de la neboda, creyentse l' una y l' altra que lo que vol demanarlos es la seva má. Desilusión final. ¿Saben qué volia 'l jove? Un destino. Volia que la tia, que té amistats ab alguns homes politichs de importancia, s' empenyès en ferli donar un empleo. Aulés ha dialogat aquest assumpto senzill, ab facilitat; pero si s' ha proposat escriure una cosa fina, com ho donavan á comprendre certas gacetillas oficiosas publicadas lo dia del estreno, haurá de deixarho per un altra vegada. Alló no es *fai!*; es llaneta. Aquella noya de quinze anys que surt d' un collegi de monjas y parla d' eleccions, com si hagués sigut interventora d' una mesa, alló que diu de l' oliveta y algunas altras cosas que podria citar, no solzament no son propias del personatge, sino que no entran tampoch en la categoria de las finesas.

.. Al *Bon Retiro* continúan cantant los *Hugonots*. Pero entremitj s' ha cantat *La Traviata* á la tarde y la *Luccia* á la nit, per la nostra paisana la tiple senyora Tressols. La música no més té un *sol* y la Tresseta tres: ab aixó calculin. La veritat es que aquestas dugas óperas la Tressols las canta bè, y que pèl *Retiro* es ella una bona adquisició.

A la simpática senyora Paolicchi sens dupte 'l cor la vá enganyar donantli entenen de cantar *La Favorita*. L' ópera de Donizetti no s' ha escrit per una véu de contralt com la de aquesta senyora.

La senyora Bazzani vá tenir un bon benefici, abundant en regalos.

.. Al *Teatro Espanyol* s' ha posat ab molt éxit la aplaudida sarsuela *Las Companas de Carrion* y al *Tivoli*, *Pedro el negro*, drama antich molt interesant y *La Dida* representada per la Mena. Lo teatro á vessar. Fins vá tenir de sortir aquell rétol: *Quedan despachadas todas las localidades*, aspiració suprema de las empresas.

N. N. N.

¡LO DIR DE LA GENT!

Lo pobre que constantment viu en aqueix mon ab ansia, per cumplir exactament ab tot quan diga la gent, no li arrendo la ganancia!

Conexia á un tal Gaspár jove franch, senzill y amable,

que sens parents va quedar
perque se 'ls hi va emportar
Nostre Senyó, ó he algun diable.

Vivia ab goig y consol,
en un primé o segon pis
del carrer de n Petritxol;
y com tot s' ho feya sol
era un jove molt felis.

Ni menos criada tenia.
Anava á plassa, á la fleca,
s' apadassava, 's cusia
's fe a 'l lit cada-dia
y s' arreglava la teca.

Com tenia molts dinés
que dels pares va heredar,
quan anava pels carrés
la gent sense més ni més
va comensá á murmurar.

Aixís deya ab tó de guassa
sols per causarli molestias:
—No t'è dona ni bagassa.—
—Ell se cus, ell s' apadassa.—
L' altre:—Com més richs més bestias

—Ja que 'l públich enrahona
criticant los mèus istils,
desd' avuy, visch com persona.—
Y va llogar una dona
de cinquanta quatre abrils.

Mes després tróba un company
y li diu:—No ho sabs entendre.
¿Perque has llogat, cap cigrany,
un tipo, tant vell y estrany?
Lloga'n una de bèn tendra.

Aquella fatal rutina
de cada company que troba
tant en extrem l' amohina,
que per últim, determina
liogarne una de bèn jove.

Sent simpátich en Gaspar
y la Rosa, molt guapeta
per fi 's varen estimar.
Y hasta algú va assegurar,
si en Gaspar y la Roseta....

La Roseta posa ufana
y un color groch-biliós,
mes per recobrar la gana,
á una població llunyana
marxa ab un farsell molt grós.

Quan va torná á Barcelona
ja era mare d un infant.
Dels pares de la minyona
en Gaspar l' enhorabona
va rebre ab tó molt picant.

«Gran murri sach de malicia:
»has jet una acció molt pilla,
»y portarte á la Justicia
»será la nostra delicia
»si no 't casas ab la filla.»

Mes ell contestá formal,
que no n' era responsable.
Y portantlo al tribunal
ha perjut lo capital
y avuy es un miserable.

Sempre 'ls carrers transitava
ab molt neguit y recel,
puig si en Gasparet trobava
—Papá—Papá—li cridaba
ab cariuyós tó de mel.

Al senti aquella ternura
contemplava plé d' esglay
á l' angelical criatura,
y altre cop la gent murmurava,
murmurava més que may.

Tant lo murmurar temia
qu' abstinintse de plahers,
per fi va arribar un dia
que ni tampoch s' atrevia
á doná un pás pels carrers.

Pro per xo no s' escapava
de rebre insults á cabassos:
molts cops lo carter trucava;
l' anava á obrir y 's trovava
ab uns anónims pels nassos.

Molt retret, molt descontent,
frenétich, sense alegría,
de tant fer cas de la gent
va perdre l' enteniment
y are es á la bojeria.

Compadimse alguna volta
del moit simpátich Gaspar.
En aqueix mon poca-solta
aquell qu' á la gent escolta
á San Boy se n va á parar.

M. BOGARDERA.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Duyan á la forca á un patriota rús dotat de un gran valor; pero no lográ 'l butxi acabar ab la vida del sentenciat perque la corda 's va rompre.

—A Russia, digué 'l patriota ab arrogancia, no se sab de res... ni sisquiera de fer cordas.

Al coneixe 'l Czar aquesta frasse exclamá:

—Probéuli lo contrari.
Y 'l feu penjar ab un' altra corda més reforsada.

Bismarck no t'è fama de galan ab las damas.
En un aristocrátich ball una senyora que tractava d' entaularhi conversa, vá presentarli 'l bras, dihentli:
—Caballer, ¿voldria ferme l' obsequi de cordarme 'l brassalet?

Bismarck tot turbat probá de compláurela dihent:
—Perdoni senyora si no 'n s'è més... Estich tant poch acostumat á aquestas cosas... No obstant, quan se l' hi descordi una lliga-cama, avisim y ja veurá.

Durant la guerra de 1859, lo cardenal Antonelli lle-gia al Papa Pio IX los telégramas de la guerra, anun-ciant las derrotas del austriachs.

—O poveri tedeschi! deya 'l Papa (¡pobres alemanys!) Y 's posava á riure.

Un dia 'l cardenal l' hi llegi un rasgo de valor personal de Victor Manuel. Lo rey del Piemont s' havia colocat al davant d'un regiment d' húsars, donant una carga al enemich. Un sargento de suavos ab l' intent d' evitar una desgracia agafá 'l cavall del monarca per la brida.—«Deixam, digué 'l rey, que avuy per tothom hi ha gloria.»

Lo Papa al enterarse de aquesta frasse estava entusiasmat y deya:

—¡Vittorio!... ¡Vittorio!... ¡Mio figlio! (Victor, Victor... ¡fill méu!)

Y al véure que un cardenal extranger se 'l mirava tot estranyat, afegí:

—¡Per Bacco! ¡Sono italiano!

ESQUELLOTS.

Sembla que al Liceo, alguns propietaris anavan aquests dias recullint firmas demanant á l' empresa que no posi mes en aquell teatro la *Donna Juanita* de Suppé

Si entench aquests escrúpols, que 'm pelin.
Una de dos, y 'm dirigeixo á las personas més timoratas: Veyent *Donna Juanita* 's fá pecat ó no 's fá pecat? Si no se'n fá no entench perque s' ha de voler perjudicar á la empresa, y si se 'n fá ¿qué més bonich que aquella opereta y aquella Franceschini, que proporcionan ocasió de frequentar los sacraments?

Perque es de creure que l' endemá de veure *Donna Juanita*, als confessionaris hi haurá empentas, no més que dels abonats y propietaris del Liceo.

Un càlcul de la *Vanguardia*:
«Un forner que pasti 60 arrobas de pá cada dia y que sols ne sustregui un' unsa per pá, resulta que al cap de déu anys ha realisat 766,500 rals de ganancia.»

A propósit de aquest càlcul, un forner m' envia 'l següent problema aritmétich, encarregantme que 'l someti á l' estudi y consideració del calculista de *La Vanguardia*:

«Suposant que unas brigadas se compongan de 25 carros, 30 trencadors de pedra y 200 peons y que tots plegats guanyin diariament 300 duros y las caixas del Ajuntament n' abonin 400, se desitja saber quantas casas á l' Ensanche y quantas hisendas á fora podrian comprarse al cap de déu anys los encarregats de fé 'l pago.»

Sembla que s' han fet preparatius per trasladar á Espanya 'ls restos de Curro Cúchares que avuy dia son á l' Habana.

Jo espero que ademés se l' hi alsará un monument.
¿Volen que 'ls indiqui un medi per reunir fondos? Que comensin á descontar alguna cosa de la paga dels mestres d' estudi.

¿Qué passa á cala Ciutat?
Un dia 's descubreixen gatuperis com alló del carrer de la *Gran Vida*.

Un' altre dia, per revenjarse de un dels regidors que han fet lo descubrimient, descubreixen que aquest ha fet obras sense demanar permis é instalat calderas de vapor que funcionan sense abonar los drets.

S' assegura que en un altra sessió se parlará de un regalo fet per la corporació municipal á un regidor.

Barcelona t'è la paraula per presentar la següent proposició:

«En vista de que als Estats Units de América s' ha inventat una màquina per escombrar, lo poble de Barcelona demana que se 'n compri immediatament una perfeccionada per fer neteja de cala Ciutat.»

Lo senyor Gil Maestre ha cedit á favor de las casas de Beneficencia la cantitat que per representació l' hi correspon.

Sr. Gil Maestre, tant mateix ne fá una mica massa. ¿Vol fer lo favor de dirme qui voldrá ser governador de la provincia quan vosté deixi de serho?

Veritat es que jo no 'l nombraria pas governador interi, sino governador perpétuo.

A Brusselas s' ha inaugurat un palacio de Justicia. Res, una barraqueta que val la friolera de 5 milions de duros.

Y 'ls vehins de Brusselas se figuran qui sab lo que han fet.

¡Tontos! Quan vulgan veure un verdader palacio de justicia, arribinse á Barcelona y 'ls acompanyarem á Sant Gayetano.

L' *Institut de Foment* ha regalat un magnífich bastó de mando al governador Sr. Gil Maestre.
Ja se qui reberá.

Sobre la presó del jefe d' ordre públich Sr. Torres. Ja ho deya 'l poeta:

«Estas torres que orgullo al aire fueron á su gran pesadumbre se rindieron.»

Un armer:
—Si las cosas continuan com fins aqui, haurém de tancar la botiga.

—Y aixó?

—Que densá que tenim á n' en Gil Maestre de Gobernador no 's ven ni una pistola, ni un revólver, ni un punyal, ni un trempa-plomas. Avants al ménos era un gust: los lladres venian á comprarne per aná á robar y 'ls vehins honrats per defensarse.

La *Montaña* de Manresa ha sigut denunciada novament per uns articles titolats: «*El catolicismo no es el cristianismo*.»

En aquests temps las *montanyas* están carregadas de precipicis y trenca-colls.

Aquest dia l' inspector Sr. Lopez Malo vá sorprendre un garito á Sant Andréu.

Los punts ván fugir per las finestras.
Si 'ls hagués agafat no seria Lopez Malo, sino Lopez Bueno.

De tots modos está molt posat en regla que 'ls que 's dedican al joch enervantse, encauhats dintre de un garito, aprenguin á fer gimnástica.

Es bó per la salut.

Barcelona ha rebut la visita de un germá del emperador de Russia.

Diu que al anarse'n vá dir que una de las cosas que l' hi agradava més d' Espanya era Barcelona.

De segur que no vá veure á l' arcalde.

Perque sino lo que més l' hi hauria agradat haurian sigut las patillas del Sr. Rius y Tauler.

De Palma 'm diuhen que 'l seminarista Sr. Puig que t'è una hermosa véu de baix ha penjat los hábitos á la figuera á fi de que no 'l destorbin per dedicarse al teatro.

Comentari:

—Lo ram de capellans vá cap per avall. Aviat ja no s' en farán sino aquellas personas que no serveixen per res.

A un inspector l' han anat á agafar á Piedra-hita y l' han dut ab carril.

¿No hauria sigut més humanitari portarlo á péu per transits de justicia?

Perque quan ells enviavan algú de pás, senyal que 's creyan ferli un favor.

D. Francisco ¿vol saber com lo tractan los periódichs valencians?

Aquí vá un párrafo de *El Palleter*:

«Pues com anaba dient. Barcelona la antiquissima siutat dels condes, la reina del Mediterráneo, ha vengut á caure en poder de Rius y Tauler, que pera tot aprofitar ménos pera alcalde. No te diré que no poguera desempeñar una alcaldia de barrio; pero alcalde primer, la veritat, pera eixe puesto no aprofita; li sobren comes y li falta cap.»

No dira que 'ls valencians no l' estimin. En proba de que l' estiman que l' hi regalan una xulla.

* *

QUÈNTOS.

Un jove 's presenta á un editor oferintli una novela.
—Llegeixila, diu; no farém préu fins que l' haja llegida...
—Los editors no llegim res. No tenim temps.
—Y donchs, ¿cóm s' ho arreglan?
—Molt senzillament. La seva novela dú una firma coneguda... la de 'n Perez Galdós...? N' hi dono mil duros desseguida. ¿No dú cap firma? Cinquanta duros. ¿Dú la firma de vosté? Donchs vosté 'm dona cinquanta duros á mi per publicarli.

Un autor dramàtic á una senyora:
—Suposo que haurá rebut l' exemplar del meu últim drama.
La senyora sonrient:
—¿De debò serà l' últim?

Un senyor se queda viudo, es á dir en disponibilitat:
Jo no sé si serà per enamorarne alguna; pero lo cert es que l' endemà de l' enterro, ell que tenia el cap tot blanch, surt al carrer ab los cabells tenyits de negre. Y are vè 'l colmo de l' hipocresia:
—Ay, ay, fá un amic seu... ¿T' has tenyit lo pé? Resposta del viudo:
—¿No véus que porto dol?

Un oncle que té un nebot, presumpto heréu seu, molt calavera, á fi de no deixarli un quarto 's gasta tota la seva fortuna.
Y quan algú l' hi reprén aquesta manera de procedir, exclama:
—Jo me entench y ballo sol.
—¿Pero que 't proposas?
—Es molt senzill: ser l' heréu de mi mateix.

Historia de pussas.
Un saltimbanquis que tenia una colecció de pussas sabias, vá presentariás un dia en un establiment de banys y mentras feyan las complicadas evolucions de costum una pussa se 'n aná de un salt al coll de una senyora.

Aquesta dona un crit y 'l saltimbanquis reclama la pussa ab molta instancia alegant qu' es la prima donna de la companyia.

La senyora 's retira al seu quarto y torna ab la pussa fugitiva agafada en la punta dels dits ab molt cuidado.
—Senyora, diu lo saltimbanquis, aquesta pussa no es de la meua companyia.
La senyora no vá teir més remey que desmayarse.

Lo qu' es la indecisió!
Un jove vá ser convidat á dinar á casa de un conegut: hora. las sis de la tarde: carrer de Fontanellas, número 38, segon pis.
Lo jove no havia estat may á la casa.
Tocan las sis, dos quarts de set, las set y veyent que 'l jove no compareixia, la familia 's posa á dinar. A las vuit acabava, y á dos quarts de nou sortia per anar al teatro.
Sorpresa: lo jove era á l' entrada.
—Vaya unas horas de venir!
—Hi vingut á las sis; pero com aquí hi han dugas escalas, no sabia si pendre la de la dreta ó la de l' esquerra.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Que may compra diu la Quima
prima:
si algun cop dupia l' Ambrós
diu dos;
y es cosa que 'm desespera,
tercera.
Si encare d' eixa manera
ascertarla no has lograt,
francament, haurás estat
bastant prima-dos-tercera.
PEPET SIMPÀTICH.

II.
—Hu al revés, Sr. Pasqual
que 's dona molt dos son fill?
—Y aixó perquè?
—Es molt senzill,
perque porta un gran total.
J. ESCOFET.

MUDANSA.

—Qué tot ab e are Martí,
que t' estas tant calladet?
—Res, que voldria teni
de tot ab a un caixonet.
RAMON ROMANISQUIS.

ANAGRAMA.

Vá di un tot á casa 'l Tot
mentres un tot explicaba
qu' ell per tot un caballot
gens ni mica s' hi mirava.
UN CATALANISTA.

CONVERSA.

—Sr. Joan ¿qué vol que vingui demá?
—No, demá no cal.
—A fé que 'm vindrá molt bè.

—Perqué?
—Perque sixis podré anar á fora.
—Ahont?
—Ho hem dit entre tots dos

UN BON XICOT.

QUADRAT DE PARAULAS.

.....
.....
.....
.....

Primera ratlla horizontal y vertical, bó per l' estudi de la geografia.—2.ª un poble de Catalunya.—3.ª una fruita y 4.ª un carrer de Barcelona.

DOS LIBERALS.

TRENCA-CLOSCAS.

FRARE, CALLI SI VOL.

Combinar las precedents lletras de manera que formin los noms de dos personas notables, advertint que la o ha de servir per separarlas.

J. FORGERON ET CHERCHAI.

GEROGLIFICH.

NOYA

+

bon

MEN

J R Q E

la

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ro-ma.
2. ID. 2.ª—Sen-ma-nat.
3. SINONIMIA.—Pipa.
4. ANAGRAMA.—Norma-Ramon.
5. MUDANSA.—Sala-Sila-Sola.
6. TRENCA-CLOSCAS.—Lo Rector de Vallfogona.
7. CRÉU DE PARAULAS.—TI BA
TI BI DA BO
BA DA LO NA
BO NA
8. GEROGLIFICH.—Qui no una un punt pert.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 23.

EN LO DESPAIG.

—Dèu lo guard' sócio, aquí l' hi portém la part que l' hi toca del negoci de avuy.

À LA GARJOLA.

—¿No véu home? Are tots som uns. Los homes s' encuantran que las montanyas no.